

NIEUWSBRIEF

Jaargang 4, nummer 2

juni 2015

Het is maart 2015. Arriveren in Kathmandu is altijd een verrassing. Bij aankomst zien we het Turkse vliegtuig langs de landingsbaan liggen. Netjes opzij getrokken maar (natuurlijk) net weer niet ver genoeg om geen gevaar te zijn...Wij weten dan nog niet dat dat niet het enige gevaar is dat op de loer ligt.

De aankomsthal is een grote puinzooi van koffers en pakken en rugzakken en mensen die lopen zoeken en slapen. Geen koffer meer verwerkt sinds de uitschuiver van Turkije...drie dagen gelede. Ons nieuwe teamlid Frans ziet de bui voor de toekomstige reis met 25 tieners al hangen."meneer mijn kleren" meneer mijn mobiel,- korte broek, zonnebril ect...Geen internetbereik en geen koffers ..crisis!!!.

Na twee uur hebben we 5 van de 7 bagagestukken gevonden en de rest moet iedere dag worden gezocht tot boven water komen. Laat daar nu net de koffer van nieuw lid Frans bijzitten!!! Een mooi begin.

Maart een niet gewone tijd om naar Nepal te gaan, maar de universiteit heeft het blok bekkenbodembodem voor de 4e jaars gezet in maart, net voor het einde van het Nepalese collegejaar (13 april is nieuwjaar) en dus moet de docente (Mariet) in de benen samen met de haar ondersteunende studenten. Verderop lezen jullie de ervaring van docent Frans Roumen.

Al op het vliegveld bereikt ons het bericht dat de voor ons werkende Nepali gynaecoloog vergeten heeft de raad van bestuur toestemming te vragen voor de twee dagen chirurgische workshop! Dat wordt dus een NEE en een gevoelige streep door de rekening. Maar ieder nadeel heb z'n voordeel en het geeft Sunita en Mariet de ruimte om in Okhaldunga les te geven. (zie verslag verderop).

Ons team heeft een nieuwe leerling Dr Binod Acharya. Ooit begonnen in Besisahar als basisarts. Daar heb ik hem leren kennen. Uit het oog verloren en nu een lid van de Nepalese Stichting!

Albert Zandvoort, Frans Roumen en Gerhard Blaauw hebben in deze weken Binod de technieken bijgebracht die we zo graag in Nepal wilden hebben.

Vaginaal technieken: bijzonder fijn omdat je geen buiken hoeft open te snijden en met een spinaaltje (ruggeprik) kan werken i.p.v. volledige narcose.

Alle universiteitsstudenten gaan een keer naar de operatiekamer om te weten hoe alles werkt als ze niet vooraf eruit moeten omdat ze toch wel erg wit om de neus

worden bij het zien van zoveel onderkantjes. Iedere ochtend worden we verrast met een sportief team dat rennend door Besisahar gaat. Voorop natuurlijk Frans Roumen (je moet bewijzen dat je nog jong genoeg bent) daarachter Dr. Binod die traint voor de beklimming van de Mnt Everest en daarachter Dinesh, die ehmm nog wat moet wennen aan "hardlopen". In Nepal vinden ze van hot naar her lopen eigenlijk maar grote onzin. "Waar loop je nu naartoe???" Nou een rondje Ehh een RONDJE? Wat ga je dan doen ??? Ze begrijpen niet dat je goede rijst verspilt aan NERGENS NAAR TOE.

Tja Okhaldunga neemt de kans waar om Sunita en Mariet te vragen om te komen. Er wordt een "gynaecoloog" verwacht in het ziekenhuis en geen van de verpleegkundigen, nog de sociaal en gezondheidswerkers hebben geen flauw benul van het wat en hoe.

Dat wordt een uitdaging!!

De ziekenhuismedewerkers, gezondheidswerkers, de IC, de dokters en uiteindelijk zelfs de ziekenhuisdirecteur moeten aan de cursus geloven. We weten dan nog niet dat de gevaarlijke 7 uur durende weg naar het ziekenhuis nog geen twee weken later niet meer zal bestaan. En dat "Ons" ziekenhuis zwaar beschadigd zal zijn. Dat de dorpen waar we onderweg zijn geweest en gegeten en gepraat hebben van de aardbodem zullen worden weggeveegd. Ondertussen verloopt het chirurgisch kamp goed en leert dr Binod snel.

Als we vertrekken staan 13 vrouwen nog op de wachtlijst. Het geld daarvoor zullen we snel bij elkaar zien te krijgen.

Het gaat goed met het Nepalese team. Langzaam krijgen ze zelfvertrouwen en de fout gemaakt met de raad van bestuur (nooit op de tenen van een hoger gesitueerde Nepalees gaan staan !") zal niet meer voorkomen.

NIEUWSBRIEF

Ze hebben geleerd.

Screeningkampen zijn gepland. Autoclave staat in de gang maar nog niet geïnstalleerd. Solar pas aangesloten op operatietafel toen we er waren. Studenten afgestudeerd 12 en allemaal al een baan.

De levensloop van een van deze studenten lezen jullie in deze nieuwsbrief. Deze student was ook nu weer de eerste die zich meldde bij mij na de aardbeving om te vragen waar en hoe hij kon gaan om te helpen en vertrok diezelfde dag nog te voet uit MUGU.

Wat ben ik trots op de Nepalese mensen die hebben

begrepen dat staan voor een ideaal en gaan voor een toekomst een doel is dat waard is geleefd te worden! Met jullie hulp kunnen deze mensen waar maken waar ze in geloven en dat is een geweldig idee.

Terug op het vliegveld moeten we constateren dat helaas het Turkse vliegtuig nog daar ligt waar het voorheen ook lag.

Toch nog wat werk te doen????

Mariet

Lifestory van Dithu

Geboren in Mugu als een van een tweeling in een heel arm gezin. bracht de vader na de dood van moeder de twins via een lange weg naar Kathmandu. Na jaren als wees te hebben geleefd krijgt

de tweeling een kans te studeren via sos kinderdorp. Zij nemen beiden die kans en Bishnu studeert als een van de eerste Physio, dit jaar af. Bachelor Physiotherapy (met dank aan Onderzoek in Beweging!). Hij besluit terug te gaan naar MUGU om zijn volk ook een kans te geven en komt daar tot de ontdekking dat het dorp geloofd dat de vader zijn kinderen had verkocht.

En ontdekt dan dat zijn vader en broer en zus en familie nog leeft!

Bishnu is een van onze vrijwilligers in ons team en kwam te voet uit de bergen om te helpen bij de slachtoffers van de aardbeving.

Ook helpt hij bij onze kampen en werkt bij zijn community, betaald door Inf maar zonder de geneugten van stad en alles wat een jonge man kan bekoren.

It was chilly cold with snow and shivering grandmother we twins brother were in the lap of mother. Mugu remote of all in Nepal, where I was born was full of superstition and blind faith. A priest told to my father that "he will not eat your earning neither he will stay with you after four year". With a difficulty and poor economic status my father grow up us by carrying loads in India for six month and six month being with us. In interval of each year we had another brother and sister to divide the bread into further two pieces. My elder brother who was 22 years old also used to do the same. When we were four, gods snatch my mother from me and we were orphan. With a single a bowl of maize with beans we

had to pass the day as the starvation was the main problem in our region. So we all four were malnourished. There was school nearby but was full of weeds, housefly and broken benches with blackboards. School was beyond my imagination. Government lower secondary school was there but without teachers and students. As the Marcel hierarchy of basic need theory come here. Rather than education we were worried for the hand to mouth. I was naughty then my brother, fighting with other boys and stealing fruits were my hobbies.

The day was foggy with snow fall, my father put me in the lap and bother on the back. We were not full awake but on opening eyes it was bright day and were we were very far away from the home and marching towards the district headquarter of mugu, gumgady which was two day away from the home. On the bank of Karnali climbing up and down mountains we reached headquarters. It was first time I saw the white rice, I was astonished with it when I had it. I had plenty as I was hungry of rice from eight months. We didn't know where our father was taking us, but we were enjoying the journey.

It was first time I saw the airplane at Jumla. It was a bird without eyes but with turning feathers. I was astonished. After 45 minutes of flight I saw another creature which run via wheels without any legs. We were in different country where everything was new for us. People, their dress and vehicles were different pictures to us. With curiosity I put many irrelevant questions to my father. With horror and fear I climb the bus for the new country called Kathmandu. People used to say that there is a county called Nepal. I had never belief about it. Glittering lights, fashionable dresses, pretty women in the different get up, high building made from cement, bridges without river were all catching me attention. In Karnali River I had never seen the bridges, but in capital I saw the bridges without

NIEUWSBRIEF

People of my village

river. I thought I was still in dream. I asked father where are we?

My father told us now you will stay in orphan home. Read well and be good person of the world I will be not with you boys. Then my tears run like the flowing perennial river. "I want to go back and be in my village, how can we survive here without you?" He had arranged us to keep in SOS children village. We were totally not aware about it.

He finally drop us in SOS children village Ithari, in the eastern part of Nepal. I had never seen the tears in his eyes but he couldn't stop shedding at that time as we had hold him tightly thinking that it was our last stage of being together. Being stone hearted he left us there and walk away like a mad dog on the street. He vanished instantly and never look back.

A big village with different language, we were like a monkey in the zoo. Everybody were peeping us as we were twins from the different world. A tall women came and say "my dear boys now you are mine son". We didn't had any words to speak only loud noise of crying. We didn't had food for few days. I really miss the mischief activity, stealing apple and cucumber and running in the jungle with friends.

SOS children village is the soul organization which look after the orphan children's in the different developing countries of the world. There is a mother to whom ten children were given in fourteen different houses and with a father as a director of that village. I understand the value of mother. She really loves us with care and affection. Slowly friend circle was also increasing and going to school was another interesting thing for us. It

was surprise we two stand first and second position in the class. But it was my unfortunate that I stood first but got the prize of second because teachers were not able differentiate between we two brothers. One day I had done mischief but my brother was punished for that. In this way my life was running. Slowly the days were passing and we were growing up and had forgotten the past days of mugu.

In the year 2003 I pass the School Leaving Certificate(SLC) in the first division from SOS Hermann Gminer School Ithari. After SLC we were send to the youth facilities for the higher education. In the same year again I got a chance to come to Kathmandu for the entrance exam in the Kathmandu university school of medical science for the certificate level in health science in physiotherapy. I didn't know what was that and even I was not able to pronounced properly. My name was listed in second. So I begin another stage of life missing my brother in the youth facilities.

Physiotherapy now begin subject of my life and my profession. I pass in first division three years course. After completing my course I need the citizenship for the job. After fifteen years we two brothers got a chance to go back to mugu. We had forgotten all the paths, river banks and the apple trees. With address we begin the journey of finding the mugu, dhainakot-4 with father name Kala Jaishi Acharya. Landing in the jumla airport we asked the local people where is mugu. They were surprised to see us and with our questions. Some of the people say that there are some ladies going to RARA , go and catch them. They were young girls of our same age we become friends and share our food and make a good friend immediately. We recited our back story of the life. They were as close a best friend. We walk for two day to reach to gumgadi. On the same night we had to sleep all together as we had a single bed for three girls and we two brothers sharing the same blanket. With a new taste of food and fear of beer we slept. It was 4am when we get up as the whole day walk was tired and had to walk for another day. Finally we reached to mugu, gumgadi. Our journey of finding the address begin there and we got one of our brother working in the district administration. We gave our introduction and for whom we were looking. Then he immediately send the message to my father in village. We made our citizenship card. On the very next day he came there. It was unfortunate we couldn't recognize him, but he did. We again hug him tightly as we had when he left before. We cry and bow

NIEUWSBRIEF

our head in his foot. Because I was the first person to be physiotherapist of my region. If he wouldn't have left us at that time how could we be these great person. On next day we went to the village with two days of walk. Everyone welcome us with traditional dance and musical instruments. Because in the village there was a rumor that our father had sold us some were in the city. It was miracle to see us there. We couldn't recognize any one there. As my old friend were married with kids. The environment of the village was same with same old school and new teachers.

I feel sad for that and make a promise to work for my place but financial problem was the main concern. If I got help from anyone definitely I will change the face of the village. I return with hope and promises to the villagers, back to Kathmandu.

I work for four years in the hospital in Kathmandu and pokhara. Again luck favors me and got an opportunity to study Bachelor in physiotherapy in Nepal in 2010 as a first batch in same previous university. Now I am wondering for the another chance to study master in physical therapy. As in Nepal the course is not taught so I have to go abroad for that which is beyond my imagination. After completing I have to work for my villages and for the people. So I will be grateful if any university provides me opportunity for higher education.

School without teacher

Dit is het lange verhaal van een van de eerste afgestudeerde fysiotherapeuten in Nepal.

Hij is niet de enige die een dergelijke lange weg is gegaan om fysiotherapeut te worden.

Dithu is een van onze vrijwilligers in het project.

Om bij te leren loopt hij de twee uur naar de bus, komt naar Kathmandu om wat bijles van Mariet te krijgen en vertrekt de volgende ochtend weer om vijf om op tijd te zijn voor zijn eindstage.

Wat studiebelasting van 40 uur ??

Bijzonder verhaal Sunita

During one of our relief program we went to a very remote hilly area named Hulak, Sindhupalchowk. Since there was no road access up to that village, we walked for an hour to reach that village.

We met a 14 years girl with multiple fractures (Open) and bad foul smelling wound due to crush injury during earth quake. Since her house was completely damaged there was no place for shelter. She was kept inside a cow shade. She was hidden inside a net to avoid the irritating flies with ragged clothes. It was a very dirty place, full of flies.

Since she was unable to come out of her bed she was dependent for most of her activities of daily living. She was from a very poor family. They had no money to take her to Hospital for treatment. They decided to put some herbals in her wounds and keep her at home which actually made the condition even worse. Gradually she developed fever. She had no food to eat. She was terrified

with the recurring aftershocks. When she saw us with some medicine and dressing stuff she was so happy and hopeful which could be seen in her eyes.

We did primary management of the wound.

We convinced her parents to send her to hospital with us for urgent medical care. We carried her up to road and brought her to Scheer Memorial Hospital Banepa.

We provided some clothes to her and food (Rice, Dal, - Bitten rice, salt Oil) to her family and neighbors in her village. We co-ordinated with hospital for her treatment. She went back to her home after treatment. She and her family were very happy and thankful towards our team. Thank you every one for your supportive hands to bring back hope and smile in her face.

NIEUWSBRIEF

Beknopte vertaling: Een van de dagen na de aardbeving kwamen we in Hulak. We bereikten dit dorp lopend. Daar vonden we een 14 jarig meisje met een paar open breuken die aan het rotten waren. Er was geen huis om te schuilen. Ze lag in een net om de vliegen buiten te houden. Er was geen geld, geen eten en geen vervoer. We droegen haar naar beneden en namen haar mee naar Scheer Hospital. We gaven haar en haar familie kleren en rijst. Ze is verzorgd en door het team teruggebracht naar haar ouders. Dank jullie voor het terugbrengen van de lach in haar ogen. Sunita.

NIEUWSBRIEF

Alle gevers dank!

Bijzonder was de gift uit een onverwachte hoek .De kerkcollectie van Borne (de woonplaats van teamlid Albert Zandvoort. Deze collecte bracht maar liefst 1500 Euro op.

Ook de gift van een vrouw die haar spaargeld uit de oude sok toverde en daarmee zorgde voor de eerste renovatie aan ons ziekenhuis.

Maar groot of klein, geld of niet....Alles is zo welkom...Kijk naar de foto.s en zie ...

Okhaldhunga here we come....

Het was zeker 10 jaar geleden dat ik in Okhaldhunga was. Marjoleine toen juist benoemd tot hospitaal director in die tijd had een zware dobber om alles in goede banen te leiden.

Nu Scheer niet doorging had Okhaldhunga de kans genomen ons te vragen haar medewerkers op te leiden en te informeren vóór het chirurgiekamp voor vrouwen zou beginnen.

Geen van de sociaal en verplegende medewerkers had een flauw benul wat te doen als de vrouwen waren geopereerd.

Mijn vertrouwen in de operaties was niet groot.

De chirurg die het ""klusje"" moest klaren is eigenlijk orthopaedisch chirurg, maar gezien de nood in Nepal en het gebrek aan kennis en kundige mensen is deze arts na een jaartje cursussen in India nu bevoegd de operaties te doen!

Jammer dat onze mannen niet meekonden!!!

De reis was erg zwaar en heel gevaarlijk. Alhoewel we genoten van de door Japan aangelegde Oost/West verbinding die het eerste stuk naar Okhaldhunga te berijden is. Ik vraag me af wat er nog van over is!!

Maar toen begon het pas...Een uit de berg geshuffelde weg van zand, dat op vele plaatsen wegschoof en naar beneden viel bij het minste of geringste geluid, water, of beweging.

Hele stukken reden we door de rivier omdat de zijanten van de Himalayaweg te onstabiel waren om gewoon te rijden.

Het was mijn eerste keer in een auto normaal vlieg ik in op Rumjatar hetgeen ook een hele belevenis is op een grasstrip in de Himalaya, maar dit vliegtuig gaat maar eens per week en was dus geen optie.

Okhaldhunga hospital is niets veranderd in de afgelopen

jaren. Zelfs mijn oude couveuse stond er nog. Heerlijk gevuld met maar liefst twee babytjes om ze warm te houden.

En ja de oude hosteldame was er ook nog en met haar het vreselijke eten dat ze toen al maakte.

Alle omliggende medische werkers waren uitgenodigd voor de cursus.11 dorpen dus en allemaal waren ze gekomen. Te voet natuurlijk om 5 uur vertrokken.

Les van 8 tot 12.00, dan eten, dan zelf vergaderen (dat scheelt een keertje lopen 4 uur heen 4 uur terug).

's Middags de verpleegkundigen en de operatiezusters en daarna nog de doc's.

Het werd een hilarische paar dagen.

Maagdenvlies demonstratie in Nepal...

Pessarium met gaatje....voor de menstruele bloedingen.

Maarr hoe moet dat dan met ehmm de huwelijkse voltrekkingen...

Maandverband (nooit gezien). Tampons: Noooooit van gehoord!Een openbaring en een heleboel gegiechel en dan ook nog bekkenbodemoefeningen.

Voorbehoedsmiddelen? Pre- en post operatief alles kwam aan de orde en zelfs de hospitaal directeur (een Noor) moest bekkenbodemoefeningen doen!!

Gelukkig hadden we nog wat kennissen in Okhaldhunga dorp want de omgeving van het ziekenhuis is non alcoholic gebied en zonder biertje??? was het toch wel erg zwaar. Dus slopen we tegen zonsondergang naar het dorp (uurtje heen en uurtje terug) voor een gesmokkeld flesje bier.

Eten bij vrienden die behalve een gedeelde kamer ook nogal wat lieve ratten hadden die boven ons hoofd op en neer renden.

Okhaldhunga is zwaar beschadigd bij de aardbeving. Vele slachtoffers zijn gevallen.

NIEUWSBRIEF

Het ziekenhuis heeft code geel. Maar ons ziekenhuisteam is gespaard gebleven. Wij kwamen na deze dagen veilig terug in Kathmandu. Licht gehavend weliswaar want ik had twee stevige blaren op mijn billen van het rijden in de jeep. Een makkie vergeleken bij wat er nu aan de hand is. Okhaldunga is al begonnen met het investeren van de schade en de wederopbouw zal snel starten.

Verslag Frans Roumen gynaecoloog voor het eerst op pad met de Stichting Lesgeven in Besisahar een uitdaging!

Heel interessant was het onderwijs aan de master-studenten fysiotherapie. Met behulp van twee handige fantoommodellen van het vrouwelijk bekken, gratis ter beschikking gesteld door de firma Merck, konden de verschillende soorten verzakking van de vrouwelijke geslachtsorganen goed gedemonstreerd worden. Het meeste moeite kostte het nog om de precieze structuur en plaats van het maagdevlies uit te leggen! Uiteindelijk bleek dit goed mogelijk tijdens het verrichten van de vaginale prolaps-operaties, waarbij telkens twee studenten konden meekijken.

In Nepal wordt anticonceptie door de overheid gratis ter beschikking gesteld. Des te merkwaardiger was het gebrek aan kennis bij de studenten over de verschillende vormen van anticonceptie. Met behulp van een memory-spel en diverse demonstratie-materialen kon hun kennis behoorlijk worden bijgespijkerd.

Het opereren was voor mij een groot avontuur. De omstandigheden zijn in Nepal anders dan gewend: ander instrumentarium, andere verlichting, andere taal, etc.

De patiënten komen niet in bed binnen op de OK, maar lopend! Met name het feit dat een eventuele complicatie in een dergelijke setting meer consequenties heeft dan bij ons thuis, maakte het voor mij een spannende gebeurtenis.

Gelukkig was daar de geruststellende aanwezigheid

van Dr. Binod, een adequate Nepalese gynaecoloog met veel kennis van zaken en met name ook heel vriendelijk en aardig voor zijn patiënten.

Ook het personeel van de operatiekamer verdient een grote pluim. Al voordat ik het hun duidelijk kon maken, gaven ze mij het juiste instrumentarium. Ze zorgden er zorgvuldig voor dat het operatiegebied vrij van bloed bleef en knipten tijdig de touwtjes van de geknoopte hechtingen af. Kortom, ze gaven mij zoveel vertrouwen, dat ze wat mij betreft direct op onze OK in Atrium MC in Heerlen zouden mogen meedraaien.

NIEUWSBRIEF

De goden gaan ons helpen!

Bijna 20 jaar spreek ik met een glimlach over Nepal. Een land met onmetelijke schoonheid. Een volk dat aanvaarding, berusting en conflictvermijding in het karakter heeft. Een volk dat het woord NEE niet in de taal kent... Een volk ook dat waardig en trots is op wat het wel heeft en aanvaard wat tot hen komt... Met Europese ogen heb ik vaak gekeken naar de onuitputtelijke kracht in hun leven en beleven van Budhisme/Hindoeïsme /Christendom en de mengeling daarvan. Het is in Nepal geen religie, het is een levensstijl. Hoe hard hebben ze deze stijl en dit beleven nu nodig!

Een deel van Nepal is weggevaagd, letterlijk! Twee aardplaten zijn over elkaar geschoven en hebben een enorme aardbeving bewerkstelligd. Een strook van 150 km lengte en 30 km breedte bestaat niet meer. Het was geen kwestie van Of maar meer een kwestie van wanneer... Al jaren heeft Kathmandu voorbereidingen getroffen..en dat is ook te zien, want in toeristenwijken is ternauwernood schade. Alle hotels staan gewoon overeind en er zijn geen slachtoffers. Getroffen zijn die gebieden waar de bouwstijl onstabiel en zonder fundamenteën was en/of de eeuwenoude steden zoals Bakhtapur

Duizenden mensen bedolven onder puin en aardverschuivingen, modder zand en water in het achterland. De trillingen hebben complete dorpen met alle inwoners bedolven.

Vele zwaargewonden. Veel dorpen waren met gemotoriseerd vervoer onbereikbaar vooral in het Ghorkadistrict waar Gerda, Sunita en ik laatste december waren. Ik kijk terug op alle tochten die we in het verleden te voet hebben moeten volbrengen omdat we niet verder konden met gemotoriseerd vervoer! Nu waren deze paden bedolven onder aarde en bomen en puin. De wegen naar AmpPipal en Ghorka waar wij afgelopen maart/april nog heerlijk thee dronken met Sunita en Dineh familie zijn niet meer. Huizen weggevaagd. Vee gedood. Een grote lege puinhoop! In de video die gestuurd werd door een kennis via moblie zie ik de aarde golven en grote diepe groeven ontstaan

waarin alles wegzakt. Daarna diepe stilte....

Ghorka en Lamjung, Okhaldhunga area.....Het Nepalese volk is niet verslagen! Geloof in de hulp van diegenen die hen ontvallen zijn is groot. De doden zijn niet weg. Zij helpen in het verwerken van het verdriet en ondersteunen in de wederopbouw van het gebied waar de aardbeving plaatsvond. Wat een vertrouwen!

Vanuit dit vertrouwen hebben de vrijwilligers van onze Nepalese Stichting onder Leiding van Sunita in Nepal en Mariet in Nederland de hulpverlening direct in gang gezet in een omschreven gebied. Gekozen is voor de basis van de Stichting. Ghorka en Lamjung district en het woon en werk gebied van Sunita Luintel en Dinesh Chataut en het ziekenhuis in Besisahar. In deze nieuwsbrief ziet u VOOR en Na de aardbeving verslagen.

Wij danken allen die ons spontaan hebben geholpen met geld middelen of praktische zaken die geregeld moesten worden. Ons Nepalese team is vermoeid maar lacht alweer...kijken naar de toekomst..lerend van het verleden. Zeker van de liefde van de doden en de inzet van de levenden.

Het komt goed.....

Een mooie zomer!
Mariet

NIEUWSBRIEF

WWW.VRIENDENVANAMPPIPAL.COM

Steun ons: NL69 INGB 0667 9684 23

NIEUWSBRIEF

Vroeg in de ochtend opnieuw 4.6 op de schaal van Richter.

Hoop , vrees en dankbaarheid voor u allen.

Dank breng ik uit aan iedereen die in Europa op welke manier dan ook ertoe heeft bijgedragen dat we ons hulpprogramma in Nepal hebben kunnen opstarten en nog steeds iedere dag kunnen werken aan de het opbouwen, beschermen en zorgen voor de aardbevingslachtoffers.

Respect and deep greatfullnes to the team Care and Cure in cooperation with Vrienden van Amp Pipal for all the voluntary work done in the past weeks.

A special thanks to the students who assisted all those time our Care and Cure team in serving the victims, taking care for Medical guidance, shelter clothes and food. Scared , Frightened and shocked themselves, they continued serving and working for the affected people in Nepal.

Nu we zijn begonnen aan het opbouwen en in ieder geval veilig maken van een aantal huizen in de omliggende dorpen heeft zowel Sunita Luintel als Dinesh Chataut en alle vrienden eromheen een maandsalaris ingeleverd om hun medemens te helpen.

10 houses are partly realised. We go up for safe houses during monsoon for shelter and roofs for the lower cast people in Kavre Pulchowk district, still providing free medicine and rice and clothes.

Tot nu is er geen actie van de overheid, nog geld, nog hulp om deze mensen in ieder geval droog en veilig de moesson te laten doorkomen.

Ons team werkt door, is erg vermoeid .De studenten moeten weer naar college. Vanochtend was een shock van 4,2 op Richter.

We blijven in gedachten dicht bij onze mensen in NEPAL!

We will encourage you all.....Please continue in your efforts!

Mariet Mulders, chairman of Amp Pipal Foundation.

Rejina Rosemary Giri in het huwelijk getreden!

Rejina is de trainer in bekkenbodemp in Nepal. Ze is fysiotherapeute, maar nu 2e jaars studente Bachelor. Rejina is een mix van twee kastes(heel bijzonder) een Giri en een Chetri,-beiden middlekaste. Niet dat het ons wat kan schelen maar het bijzondere is ook nog Rejina voortgekomen is uit een zogeheten LOVE marriage. In Nepal worden bijna alle huwelijken ge-arrangeerd. Ook nu nog en tot op hoog niveau. Rejina's vader was 17 Rejina's moeder 17, toen het huwelijk werd verbonden in Hindu stijl. Nog meer bijzonder is dat Rejina's moeder Christen(RK) is en Rejina's vader Hindu...Van daar Rejina's tweede naam Rosemary..Hindu dagen worden in dit gezin net zo goed gevierd als Kerstmis en Pasen en de heilige maagd hangt gezusterlijk naast de goddes Bishnu. Het huwelijk van Rejina Rosemary's ouders is erg gelukkig en dat wensen zij ook voor hun dochter. Grootmoeder is bij de aardbeving omgekomen maar het huwelijk kon volgens de Hindu religie niet worden uitgesteld. Rejina is getrouwd met een jongeman uitde Giri kaste en hij heet dus ook Giri..Overigens houdt in Nepal iedereen gewoon zijn eigen naam! De bruid is na de drie dagen durende plechtigheid weer in het hostel van de Universiteit van Kathmandu.

Gefeliciteerd van ons allen!
Mariet

NIEUWSBRIEF

Aardbeving in Lamjung /Ghorka gebied.

Besisahar Ziekenhuis heeft code rood!

De eerste berichten waren goed. Geen slachtoffers behalve lichtgewonden. Het ziekenhuis geheel verbouwd in 2004 staat er nog.

De tweede aardbeving echter richtte aanzienlijk meer schade aan. Eerste hulp, de drie zalen en de operatiekamer hebben code rood.

Dat betekent dat er eigenlijk niet meer verbleven mag worden.

Tenten geschonken door Koirala (Korea) moesten uitkomst bieden. Tja. In de hitte voor en tijdens de moesson bleek dat een utopie.

Gelukkig hebben we nog het golfplatendak waar normaal de ambulance staat en de mensen hun voertuigen neerzetten of wachten. Daar ...in de buitenlucht maar met een dak boven hun hoofd verblijven nu de patiënte.

Nieuwe operatietafel besteld!

De nieuwe operatietafel is besteld en wordt volgende week afgeleverd in het ziekenhuis van Besisahar!!!! Geen lamme armpjes meer van het vasthouden van beentjes. Klasse!

En wat betreft de operatiekamer?

De lamp was in orde alleen de bovenkant waaraan hij hangt is wiebelig. De muren zijn op de hoeken gescheurd, maar toch... Dr Suresh is begonnen met opereren. Er is geen andere mogelijkheid.

De Stichting heeft echter aangeboden voorlopige maatregelen te treffen om in ieder geval de veiligheid te kunnen garanderen. Dank aan jullie donaties hebben we ook daarvoor financiële draagkracht.

Maureen Dariang die verantwoordelijk is voor het in kaart brengen van alle beschadigde ziekenhuizen in Nepal zegt dat de overheid gelden ter beschikking zal stellen! MAAR WANNEER ?

Moeten we intussen maar mensen laten sterven. Moeten we niet verder met ons leven en programma.

Met ingang van 27 juni beginnen we dan ook met de wachtlijst die eind maart nog was blijven staan .

Dr Binod zal met assistentie van een gynaecoloog uit Kathmandu de vrouwen opereren.

Intussen heeft Mariet informatie ingewonnen over restauratie op korte termijn van in ieder geval de operatiekamer en "recovery".

De zonnepanelen zijn al gecontroleerd en goed bevonden. Maar die draden! Er is weer heel wat werk aan de winkel.

Never give up!

**Wie een leuke sponsoractie weet?
Bel of schrijf ons.**

Wil je een avond over Nepal dan kan dat ook...

**Wil je doneren of bij een speciale gelegenheid iets betekenen voor ons?
Graag!**

NIEUWSBRIEF

Na een maand hard werken...

Arme vrijwilligers! Nog rugpijn ook !
 Na vier weken keihard werken ging ons team op stap met de eerste golfplaten voor 10 daken of schuurtjeswanden..In het Ghorka gebied arriveerden ze met een vrachtautootje. De wegen zijn redelijk berijdbaar voor Nepalese begrippen. Rest van de afstand te voet met dragers! De Stichting had golfplaten daken ter beschikking gesteld zodat we in ieder geval vier huizen hebben in de moesson(voor 75 mensen) .
 Op eigen initiatief heeft het Nepalese team ook daken bekostigd:

Sunita luintel.....een maand salaris
 Dinesh Chataut .....net begonnen als fysio...een maand salaris
 Broertje van Dinesh.....30.000 rps
 Kennissen en teamleden....30.000 rps
 We hopen natuurlijk op de overheid!!!!(nog niemand gezien in het gebied!). De Stichting zal naar draagkracht systemtisch de 17 huizen opbouwen.
 Gisteren een lachende Sunita aan de telefoon met.....
 RUGPIJN van het sjuouwen.
 MOOI TOCH!

Care and Cure Relief Program For Earthquake Victim June 2015.

Date	Place	Type of Support	No.of Victim Benifited	Cloths	Transportation	Medicine	Tin	Food	Money Received
31/05/2015									32.354,00
6-2-2015									33.930,00
6-6-2015	Gaikhur Gorkha	Medical, clothes ad Tir	90	-	20.000,00	280,00	126.904,00		
Grand Total Expenses									-
Grand total balance									147.184,00
Debit amount									66.284,00
Debit amount									80.900,00

LAATSTE NIEUWS!!!!!!

We starten met het chirurgisch kamp op 27 juni 2015 onder leiding van Dr Binod Achyraya, gynaecoloog en getraind door Albert Zandvoort!!!